

Вечъ на годините кевана превали
 надъ цветний хълмъ на младостта,
 и моя бодъръ духъ приневоли
 застигнала ме въ пътъ скръббта.

И азъ оглеждамъ се на пладне сирянъ,
 и не съзира радостъ моя гледъ
 на миналото въ пътя преживянъ,
 нито на тоя що се вий напредъ.

Но азъ все пакъ вървяхъ глава привелъ...
 Ей приближава хълмъ да мина пакъ, —
 последенъ хълмъ, на чийто върхъ пределъ
 се кръстъ тъмней презъ вечерния мракъ.